

[Poul Nødgaard]

Et af de forhold, der interesserer Fremskridtspartiet, er effekten af de forskellige aktiveringsforanstaltninger, herunder arbejdsmarkedsuddannelserne og de såkaldte arbejdstilbud. Ingen af de foreliggende analyser indikerer, at arbejdsmarkedsuddannelserne og de såkaldte arbejdstilbud har haft positiv beskæftigelseseffekt. F.eks. har Arbejdsmarkedsstyrelsen foretaget en undersøgelse af arbejdstilbudene. Der kunne ikke præcist påvises positiv beskæftigelseseffekt heraf.

Endnu værre resultater fremkom af en undersøgelse om arbejdsmarkedsuddannelserne, arbejdsløshed og løn fra Århus Universitet i august 1991. Heraf fremgik det, at deltagere i AMU-kurser med forudgående høj ledighed rent beskæftigelsesmæssigt blev stillet ringere efter deltagelse i et såkaldt AMU-kursus. Resultaterne af nævnte undersøgelse må mindst talt siges at virke nedslående.

Derfor er det rimeligt, at regeringen ved statsministeren oplyser, om der eksisterer undersøgelser eller andet materiale, der kan påvise, at de ledige opnår varig beskæftigelse efter deltagelse i AMU-kursus eller efter at have deltaget i et arbejdstilbud.

De såkaldte løntilskudsordninger er et vigtigt element i aktiveringsforanstaltningerne. Derfor er det rimeligt og vigtigt, at statsministeren oplyser, om han mener, at løntilskudsordningerne fortrænger personer, der er beskæftiget på normale vilkår, eller om han mener, at løntilskudsordningerne ikke indeholder fortrængningseffekter. Hvis statsministeren og regeringen mener, at løntilskudsordninger fortrænger beskæftigelse, hvad agter regeringen da at gøre ved dette?

Den del af regeringens oplæg, der omhandler reduktioner i bestemte dele af indkomstskatten, har været ledsaget af en del forskellige bemærkninger. En af bemærkningerne har lydt, at ledigheden vil reduceres som følge af den øgede efterspørgsel, som indkomstskatteløstelser ventes at give. Hertil må man sige, at intentionen bag ønsket om at øge efterspørgslen i vores samfundsøkonomi absolut virker sympatisk. Spørgsmålet er, hvor stor en effekt den forventede øgede efterspørgsel vil have. Det er mere interessant at notere sig regeringens ønske om at opnå et øget arbejdsudbud som følge af regulering af bestemte dele af indkomstskatten.

Fremskridtspartiet har ofte påvist effekten i form af øget arbejdsudbud og dermed følgende øget dynamik i økonomien som følge af reduktion af marginalskatterne. Imidlertid har Socialdemokratiet hidtil – jeg siger hidtil – konsekvent afvist, at der er tale om en sammenhæng mellem indkomstskat og ledighedsniveau. Derfor må dele af skatteudspillene beteges som overordentlig interessante ikke mindst i politisk-historisk perspektiv.

Spørgsmålet er, om forslagene afskaffer den ledighedseffekt, der i dag er indbygget i skattesystemet. F.eks. forholder det sig i dag sådan, at hvis man skal have udført håndværksarbejde og der er tale om f.eks. en udgift til en håndværker på 1.000 kr. efter skat for et stykke arbejde, skal man honorere dette med 3.000 kr. For at kunne betale 3.000 kr. er der mange indtægtsgrupper, der skal tjene op til 10.000 kr.

Denne ekstreme beskatningsgrad ophæves desværre ikke af de foreliggende forslag fra regeringens side. Det er klart, at sådanne forhold skaber sort arbejde, hvad enten man kan lide at høre det eller ej. Paradoksalt nok eksisterer der samtidig med den store ledighed en fantastisk mængde sort arbejde. Forskere mener, at det sorte arbejde i Danmark har en størrelsesorden på 110.000 fuldtidsstillinger. Andre har sagt, at det måske nærmere ligger op imod 150.000.

I den forbindelse kunne det være interessant at få statsministerens kommentar til, hvilken sammenhæng han mener der er mellem det sorte arbejde og beskatningsniveauet. Jeg synes, det er meget interessant, hvis statsministeren lige bestemt ville kommentere dette punkt.

Fremskridtspartiet er meget skeptisk over for de forskellige grønne skatter og afgifter. Det lægger vi ikke skjul på. Det har været omtalt, at disse ikke alene skal indføres for at skabe en ny indtægtskilde, men også skal tjene som adfærdsregulerende instrument. I den forbindelse vil jeg rejse spørgsmålet, om det ikke ville være mere hensigtsmæssigt at benytte en mere markedsökonomisk form som at give bedre skattebetingelser – f.eks. gennem bedre afskrivningsmuligheder og lign. – til de virksomheder, der opfører sig, om jeg så må sige, miljømæssigt rigtigt.

En sådan skatte- og miljøreform ville betyde, at miljøet kunne forbedres gennem en positiv tilskyndelse frem for gennem en negativ.